

kiwi

O humoru

Doctor Strange

Justin Bieber v Praze

Slovo šéfa

Mgr. et Bc. Daniel Kaiser

Pomalou se nám blíží další rok. Přichází čas očekávání, čas zastavení i čas akcí. První z nich je Jarmark. Škola sama bude mít svůj stánek, kde si můžete koupit podzimní ozdoby školních dýní, hru Spořilov a taky nový kalendář sestavený z fotek z naší školní zahrady. Parlamentáři mají na prosincové setkání přinést návrhy, za co utratit případný výnos

z Jarmarku. Poradte se na třídnických hodinách. Ať se Vám zadaří na Jarmarku i nácvik vystoupení na vánoční koncert. Užijte si u toho spoustu zábavy, legrace a humoru. Vždyť přeci úsměv dveře i srdce otvírá...

V tomto čísle najdete

Slovo šéfa	2
Tučňákovský lampioňák & Tučňáci na divadle	3
Nejlepší westernové dioráma, Jak se žilo v minulosti	4
Beseda s veterány	5 - 6
Prázdniny v Českém Krumlově	6
Letání ve větrném tunelu, Signal festival	7
Justin Bieber v Praze	8
Humor na několik způsobů	9 - 11
Rozhovor s Ivetou Greňovou	12-13
Doctor Strange	13
Básnění	14
Leonard Cohen	14 - 15
Lichožrouti	15
Siroťčinec slečny Peregrinové pro podivné děti	16
Zabíjení ptáčků	17
Komiksy	18 - 20

Redakce

Dytrychová, 6.A, Marek Kváš, 6.B, Ema Hupmplíková, 5.D, Skořepová Klára, 5.D, Daniel Pícl, 6.B, Sára Jankovičová, 8.T, Bejčková Emílie, 5.E, Kyliánová Lucie, 5.G, Kuroedov Sergej, 9. P, Stejskalová Natálie 8.U, Chudoba Marek, 5. G, Šoltésová Barbora, 5. D, Snorová Charlotta 6. C, Křečková Klára, 5.D, Lančarič Vojta, 7. V

Metodické vedení: Bc. Tomáš Féllinger, Grafická úprava: Mgr. Jiří Valášek
Všechny obrázky, pokud není uvedeno jinak, jsou vedeny pod licencí Creative Commons.

Letem (jižním) světem Tučňákovský lampioňák

Tučňáci & Lenka Kabelová

Protože jsme prima parta, rozhodli jsme se, že se sejdem i někde jinde než ve škole. V pondělí 7. listopadu jsme měli svůj lampionový průvod. Sešla se nás fakt veliká hromada. Byla tam spousta tučňáků, jejich sousrozenců z ostatních tříd a příšly i fretky. Prostě skvělá

sestava.

Na cestě po temném Spořilově jsme museli hned na začátku akce dokázat, že máme odvalu: se zavřenýma očima jsme museli strčit ruku do tajemné nádoby plné "něčeho". Museli jsme dokázat, že nám to myslí: plnili jsme různé úkoly. A nakonec jsme museli dokázat, že umíme hledat: hledali jsme poklad. A našli jsme!

Naši rodiče chodili a užili si s námi. U dvou našich kamarádů na nás čekalo pohoštění. Prostě super.

Bylo to moc prima sejít se

spolu a užít si něco nového, pěkného a legračního. Už teď se těšíme, co zažijeme příště.

Foto: Lenka Kabelová

Divadlo u Tučňáků

Tučňáci & Lenka Kabelová

Jednoho dne jsme se dozvěděli, že půjdeme do divadla. Všichni jsme měli radost a zároveň jsme byli zvědaví. Neměli jsme totiž jít někam pryč, ale divadlo mělo přijít za námi do školy. Představení se mělo konat v sálku. Někteří z nás jsme ale ve školním sálku ještě nebyli, neboť jsme prvňáci a školu ještě celou neznáme.

V našem sálku se nám to líbilo a divadélko jsme si tam užili. Hrál se Vánoční příběh, slyšeli jsme spoustu koled a viděli i příběh o tom, co všechno se o Vánocích stalo nebo může stát.

Teď už přesně víme, co je to advent, kdy se slaví a jak. A

protože se ten tajemný a krásný čas blíží, přejeme

všem krásný advent a radostné Vánoce.

Foto: Lenka Kabelová

Nejlepší westernové dioráma

1. místo: A. Miřátská,
K. Bečvářová (7.V)

2. místo: E. Hercoková, D.
Hudková, S. Gaigrová (7.V)

3. místo: A. Červenková, T.
Vernerová, N. Víchová (7.Z)

Jak se žilo v minulosti

Marek Kváš, 6. B

Dne 19. října měly 6. ročníky projekt s názvem Jak se žilo v minulosti. Měli jsme si přinést nějakou starou věc. Někteří si vzali např. staré pení-

ze, peněženky, šlehač, kazety, starý notebook nebo se objevila i stará žehlička. Já jsem si vzal peněženku po méjí mamince, která je stará asi 20 let.

V druhé části projektu jsme pak psali příběh o naší věci, kterou jsme si přinesli. Mně se projekt moc líbil, protože jsme si ukázali, co všechno se dříve používalo za věci.

Beseda s veterány

Gepardi

Na pondělí 17. října jsme si pozvali do školy na besedu dva veterány balkánských válek, z misí SFOR a KFOR, které dohlížely na oddělení Bosny a Hercegoviny a Kosova od bývalé Jugoslávie. Beseda souvisela s naší účastí v soutěži Najdi svého veterána, kterou vyhlásilo Ministerstvo obrany ČR.

Celá beseda trvala necelé čtyři hodiny, kdybychom mohli, povídali bychom si déle. Každý jsme si mohli připravit otázky, jak na Bohouše, tak i na Řišu. Promítali nám různé fotografie – jak se přepravovali na cvičení, ze setkání s jinými armádami, jak příslušníci naší armády hlídají bezpečnost poutníků v Lurdách, kde bydleli při vojenském cvičení nebo na zahraniční misi. Ukazovali nám obrázky z přesunu na vojenské cvičení, když se technika převážela na zvláštních vagoncích a samotní vojáci spali na podlaze vagonů ve spacích pytlech.

Při besedě nás zaujalo, jak nám Bohouš promítal fotky, jak přespávali ve stanech a během misí. Při své první misi bydlel s kamarády v bývalé škole. Všichni obyvatelé

z toho místa utekli a škola zůstala prázdná, proto ji mohli vojáci využít. Při druhé misi spali v areálu vodárny, která už nesloužila svému účelu. Nejdřív tam neměli skoro nic, ale postupně vybudovali velký tábor ze stavebních buněk. Naši vojáci si postavili cvičišť, prádelnu, dokonce koupaliště z bývalé vodní nádrže, které bylo největší v širokém okolí. Jídlo našim vojákům připravoval kuchař. Vařil jim třeba knedlíky s vepřovým masem, které Američanům nechutnaly. Ti si raději ohřáli konzervy na motorech svých vozidel. Při jedné výpravě se stala nešťastná náhoda. Utrhla se silnice a obrněné vozidlo našich vojáků se převrátilo na střechu. Nizozemská armáda přispěchala na pomoc a vozidlo vrátila zpátky na kola. Nepoužili k tomu žádný jeřáb, ale pomohli si kladkami. Během mise mohli udržovat kontakty a vztah se svojí rodinou, ale jinak než v této době, protože tehdy ještě neexistovaly mobilní telefony a navíc tam nebyl signál. Telefonovali si tak, že seděli v místnosti se spojařem, který měl komunikační stroj, kterým se spojil s podobným zařízením v Praze. Spojař dal tomu, kdo

chtěl telefonovat, sluchátko, řekl něco a pak to přepnul paní, která seděla v Praze. Ta pak předala signál rodině. Rodina taky řekla něco a signál šel zpátky na Balkán, kde to ve sluchátku uslyšel ten, kdo telefonoval. Špatné bylo to, že to, co si říkali, slyšelo několik dalších lidí. Pro dopisy si nejdřív jezdili 160 km daleko na britskou základnu, ale poštu si mohli vyzvednout jenom dvakrát týdně. Vtipná příhoda byla, že měli foťák, kterým se dalo vyfotit jen 10 fotek, proto se zeptali velitele, jestli si můžou koupit větší paměťovou kartu za 10 000 Kč. Jenže nevěděli, že se do foťáku nedá dát, a proto se museli veliteli vymlouvat, že už mají dost obrázků. Muži i ženy při zahraničních misích naši armády nosí stejné oblečení – maskáče. Ukazovali nám, že si sami vojáci připravují speciální oblek pro snipeřy – „hejkala“.

Při misích naše armáda spolupracovala s dalšími armádami, například britskou, americkou a francouzskou. Tyto armády byly nejdřív vybavené lépe než naši vojáci, protože měli na rozdíl od nás zkušenosti z předchozích misí. Ale naši vojáci si vždycky

uměli poradit. Každý měl svoji práci a službu, které musel vykonat, i když se mu to nelíbilo. Například někdo nerad škrábal brambory, radši se chtěl účastnit bojových úkolů.

Oba vzpomínali na svého kamaráda z balkánských misí, který byl později zraněn v Afghánistánu. Stále pomáhal v armádě, i když byl na vozíčku. Později bohužel zemřel na rakovinu.

Z celé besedy jsme se hodně dozvěděli. Zaujalo nás to, že Hradní stráž hlídá Pražský hrad, ne prezidenta. Pozvali nás na návštěvu hradní stráže na Pražský hrad.

Foto: Blanka Štěrbová

Recept na skvělé prázdniny v Českém Krumlově

Lucie Kylaňová, 5. G

Ingredience:

- jízdenka na „žlutý“ autobus (Student Agency)
- rezervace ubytování
- tipy od kamarádů (restaurace, výstavy, apod.)
- informace z webu
- turistický deník

Postup:

Na Knižecí nasednete do „žlutého“ autobusu, cestou popijíte čokoládu zdarma, koukáte na film a přitom ještě můžete pařit na mobilu. Vystopíte v Českém Krumlově, ubytujete se a přidáváte další ingredience v libovolném pořadí. Na památku si kupujete a nalepujete turistické vizitky. Nezapomínáte fotit.

Tip:

Pro hladovce: zajděte si do restaurace U Dwau Marií, případně do řízkárny Pivoňka.

Pro kutily: navštivte Muzeum lidských dovedností ve zdejším klášteře.

Pro smíšky: zasmějte se v zrcadlovém bludišti a před křivými zrcadly.

Pro milovníky přírody a pro ty, které město začne nudit: vydejte se do kláštera Zlatá Koruna a odtud krásným mravenčím lesem na rozhlednu pod Granátníkem (která měří něco málo přes 5 metrů).

Létání ve větrném tunelu

Klára Skořepová, 5. D

Dne 7. listopadu jsem s dědou mamkou a tátou navštívili Hurricane Factory. Když jsme přišli, přivítal nás cvičitel a řekl nám informace o tom, jaká gesta nám bude ukazovat a co máme dělat. Říkal nám, že létání ovládáme jenom hlavou, a když dáme hlavu nahoru, tak poletíme dolů, a když dáme hlavu dolů, tak poletíme nahoru. Než jsme se šli obléct, měli jsme si vyzkoušet normální pozici, v jaké zatím máme být. Nakonec nám řekl, že když nastoupíme,

musíme mít zkřížené ruce na prsou, jako kdybychom chtěli skočit z letadla. Poté jsme se šli obléct do uniforem, helem a také nám dali brýle. Než jsme měli jít do místnosti, odkud jsme šli do hurikánu, dostali jsme špunty do uší a sdělili nám, že v té místnosti jsou dvě televize, které budou ukazovat, kdo jde na řadu. Já jsem šla jako druhá. Bylo to hrozně, ale hrozně boží! První létání jsme si všichni vyzkoušeli a druhá jízda byla nejlepší, protože nám dali ještě větší vítr a

létali jsme nahoru a dolů a při tom jsme se točili. Každý let trval minutu a půl. Poté jsme se koukli na fotky. Vedle byla restaurace, kterou můžu doporučit.

Foto: Archiv Kláry Skořepové

Signal festival rozzářil Prahu

Daniel Pícl, 6. B

Letos se v Praze konal již 4. ročník Festivalu světla – Signal. Já s tátou a bratrem jsme nejprve navštívili videomapping na náměstí Míru. Tuto světelnou projekci na kostele sv. Ludmily má na svědomí německý umělec Daniel Rossa. Po zhlédnutí tohoto videomappingu, jsme jeli tramvají na Karlovo náměstí, kde se nacházela obří socha mimozemského obra („obřího humanoidu“). Toto dílo vymyslela australská umělkyně Amanda Parer. Dále jsme pěšky pokračovali přes řeku Vltavu k Tyršovu domu. Na Michnově paláci, byl také videomapping. Světelná projekce na Michnově paláci byla určena spíše divákům s 3D brýlemi a byla jako jediná zpoplatněna. Na Kampě jsme také mohli najít další

obří sochu mimozemského obra od Amandy Parer (tentokrát socha ležela). Potom jsme pokračovali přes most Legií, cestou jsme na Střeleckém ostrově viděli dalšího mimozemského obra, postaveného na nohou. Přešli jsme most a dále jsme šli po proudu po pravém břehu řeky Vltavy. Došli jsme na náměstí Jana Palacha, kde se nacházela na střeše Filozofické fakulty další socha obřího mimozemského obra. Potom jsme vyrazili na Staroměstské náměstí, kde měl být další videomapping. Tuto projekci na fasádě paláce Kinských vytvořilo ruské mediální a designové studio Radugadesign. Protože byl čtvrtek a další den jsme šli do školy, nestihli jsme úplně všechny projekce a instalace zhléd-

nout. Na stanici Staroměstská jsme nastoupili do metra a jeli domů. Podle mě byl i tento ročník akce velice pěkný. Signal se stal tento rok nejnavštěvovanější akcí České republiky.

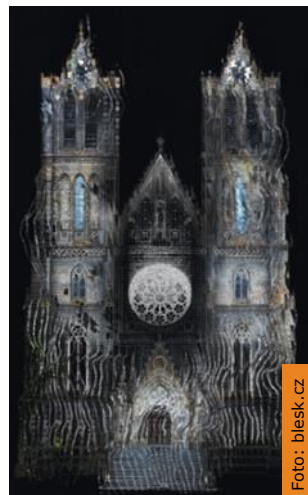

Foto: blesk.cz

Justin Bieber navštívil Prahu

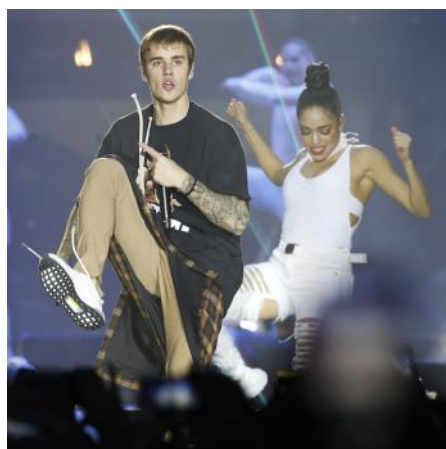
Viktorie Veselá, 6.C

Dne 12. listopadu se v pražské O2 aréně konal koncert Justina Biebera, kterého zřejmě není třeba blíže představovat. Vždycky jsem si přála Justina Biebera vidět naživo. Pravidelně jsem kontrolovala na internetu všechny zprávy a aktuality o tom, jestli náhodou neplánuje vystoupení v Praze, ale žádné zmínky o Praze jsem nenašla. A najednou, 10. listopadu, koukám na internet a tam je

napsáno: Justin Bieber chce přijet do ČR!

Hned, jak jsem se to dozvěděla, běžela jsem za mámou a úpěnlivě jsem žadonila, abych mohla na jeho koncert. Mamka mi to však nedovolila. Já jsem se ale nenechala odradit a nedala jsem se svými žádostmi pokoj. To už mamku zřejmě přestalo bavit a nakonec svolila, že tam můžu jít. Druhý den mamka objednala dva lístky a bylo to tady! Koncert začínal ve 20:00 a

končil ve 23:00. Byl to neuvěřitelný zážitek. Zpíval své nejlepší hity, např. What Do You Mean?, Baby, Purpose, Sorry nebo Company. Justinův vůbec první koncert v Praze pro mě byl nejlepším zážitkem na celý život a moc bych si přála, aby se sem ještě vrátil, abych ten večer mohla zažít ještě jednou. Justina jsem si moc užila a jsem vděčná, že jsem měla možnost tam jít.

Humor na několik způsobů

Natálie Stejskalová, 8. U

O humoru jsem se rozhodla napsat tento text, protože jsme se s panem učitelem Féllingerem hádali, jaký smysl pro humor je mu vlastní. Pojďte se mnou zjistit, jaký smysl pro humor mají vaši učitelé, rodiče, kamarádi.

Suchý britský humor:

Britové se na rozdíl od nás nebojí vtipkovat i na nejvyšších a nejoficiálnějších místech. Nesouhlas projevují satirickým hučením, jež zní skoro jak bučení. Také banky se dokážou odvázat. Zatímco většina bankomatů na světě nese prostý a trochu nudný nápis Bankomat, banka Barclay's se nebála využít

lidového označení penězovydavačů a opatřila své mašinky nápisem Hole in the wall (díra ve zdi).

Dva skoti u doktora: „Co vám chybí, pane?“ „Spolknul jsem šilink“ „A vám?“ „To byl můj šilink“

Černý humor:

Druh humoru, který se nachází v drastických a tíživých situacích, jako jsou válka, násilí, bezpráví, nemoc a smrt. Konkrétní projevy se často pohybují na hraně společenského vkusu. Černý humor pochází právě od lidí postižených neštěstím.

Víte, co teroristi dávají druhým k narozeninám? Bomboniéru.

Víte, co je jediné pozitivní na životě afrického dítěte? HIV.

Normální humor

Normální humor je humor, který každý pochopí: Inteligentní člověk, méně chytrý člověk, ale v některých případech i děti. Normální humor se prakticky nemění.

Víte co udělá terorista, když mu povíte vtip? Vybuchne smíchy.

Pár vtipů k dobru

Proč žijí žraloci ve slané vodě? Protože v pepřové by slzeli.

Zavolá si pán klučinu a ptá se ho, jak se jmenuje?

„Jako můj táta.“

„Dobře, a jak se jmenuje tvůj tatínek?“

„Přece jako já.“

„No a jak se teda oba jmenujete?“ nevzdává to pán.

„No stejně přece!“

„Pane doktore, vždy když piju čaj nebo kávu, píchá mě pod levým okem.“ stěžuje si paní Horáčková. „Tak si zkuste vyndat ze šálku lžičku.“

Pepíček přiletí domů a volá:

„Mami, mami, koupíš mi kolo?“ „Ne, je to moc drahé!“

„Ach jo, a nechceš si se mnou hrát aspoň na maminku a na tatínka?“ dál žádání kluk. „To bychom mohli,“ souhlasí matka. „Tak se obleč, jdeme koupit malému kolo!“

Ve škole dojde na zkoušení zájmen: „Pepíčku, řekni nám příklad tří zájmen?“ vybězí učitelka. „Co? Kdo? Já?“

Jedna blondýnka povídá: „Včera jsem byla na těhotenském testu.“

A ta druhá: „Vážně? A jaký byly otázky?“

Víte, proč si blondýnky dávají rohlík do nosu? Protože krmí holuby.

Blondýna se rozhodne zabít papouška. Vyleze na skálu a hodí ho dolů.

Víte, jak se pozná blondýnka již ve škole?

Když paní učitelka smaže tabuli a ona vygumuje sešit.

Jak se říká blondýnce, která je přebarvená na brunetu? Umělá inteligence.

Výběr vtipných obrázků od Emilky Bejčkové, 5. E

Protože je téma listopadového kiwi humor, připravili jsme si pro vás pár obrázků, které téma skvěle vystihuje.

Srab

Ještě
chvilku

Zlatý
žralok

Hlavně se
strefit

Rozhovor s Ivetou Greňovou

Redakce

Jak se dneska máte?

Děkuji za optání, mám se dobře.

Proč jste se rozhodla, že budete učit zrovna na naší škole?

Těsně před nástupem do této školy jsme se přestěhovali na Spořilov. Už tehdy jsem věděla, že chci pracovat ve školství. Jednoho dne jsem se byla proběhnout a přitom jsem narazila na ZŠ Jižní. Ihned se mi zalíbila. Proto jsem se zeptala své kamarádky, která pracuje na jiné škole v Praze, zda zná ZŠ Jižní. Ta mi potvrdila, že škola má výborné jméno, o čemž se sama přesvědčila na jednom školení. Proto jsem se rozhodla ucházet se o místo na ZŠ Jižní. Naštěstí mi to vyšlo a jsem tady.

Jak se vám tady líbí? Co říkáte na kolektiv svých kolegů, na prostředí školy?

Moc se mi tady líbí, vážím si různých výhod jako např. zajištěné obědy, možnost jít s dětmi ven na čerstvý vzduch, pohyb u práce atd. Kolegové jsou mi sympatičtí, nemám žádný problém, jsou otevření různým dotazům a ochotní mi poradit, pomoci. Prostor školy mě zaujalo hned na začátku, především školní zahrada a krásná nová tělocvična, celkově se mi prostory školy líbí. Ještě víc by se mi ale líbilo, kdybych měla samostatnou třídu pro svou družinku, ale to je v plánu,

takže se těším.

Baví vás tato práce? Co vás na ní nejvíce baví?

Ano, baví. Dopoledne asistuji žákovi, který má skvělou povahu, je moc milý a hodný, a proto mě každý den s ním opravdu baví. Odpoledne pracuji jako vychovatelka v družině, v níž mám na sta-

rosti mnoho dětí, což je pro mě naprosto nová zkušenost. Někdy je to náročné, ale i v družině je mnoho šikovných a milých dětí, takže mě baví i práce v družině. Zvlášť dobrý pocit ze své práce mám, když v rámci asistence vidím u svého žáka jakékoli zlepšení. V rámci družiny mám zase velkou radost z toho, když děti zaujme nějaká činnost, při které vyrobí různé hezké věci, kterými vyzdobíme třídu, či které můžou darovat komukoli z rodiny.

V jaké třídě asistujete?

Ve 4.J (ještěrky).

Co jste dělala před nástupem do naší školy?

Pracovala jsem jako asistentka v advokátní kanceláři.

Čím jste chtěla být jako dítě?

Veterinářka. Vyrůstala jsem na vesnici, takže jsem měla okolo sebe dost zvířat. Dodnes k nim mám vřelý vztah. Svůj sen jsem však nerealizovala, protože jsem jako dítě netušila, že tato práce obnáší i něco jiného než se jen starat o malé milé pejsky.

Co ráda děláte ve volném čase? Děláte nějaké sporty?

Velmi ráda chodím do kina, do sauny nebo na kávu s kamarádkami. Byla jsem deset let dobrovolný hasič, kde jsem měla funkci levého proudu při požárním útoku. Můj otec je dodnes velitel tohoto sboru a celkově mě naučil z každého sportu něco, a proto si v létě ráda zahraji tenis, badminton, občas si zaběhám a v zimě jezdím na snowboardu.

Jakou posloucháte hudbu? Máte nějakého oblíbeného interpreta?

Kromě dechové hudby poslouchám všechno, a to podle nálady. Když chci mít klid, pustím si The Piano Guys, když klid nepotřebuji, po-

slechnu si ráda hip hop s nějakým smysluplným textem, mám ráda slovenský hip hop a ze zahraničních Eminema.

Co jste dělala během podzimních prázdnin?

První polovinu jsem strávila s přítelem v Českém Švýcarsku, kde jsme se kochali krásnou přírodou a druhou polovinu jsem strávila u rodičů a sestry na Moravě procházkami s pejskem a hlídáním dvouletého synovce.

Čtete ráda? Jaké knihy čtete? Máte nějaký oblíbený žánr?

Ano, četla jsem Harryho Pottera a zajímají mě severské detektivky, ale i esoterika jako např. kniha Čtyři dohody.

Máte děti? Chtěla byste nějaké v budoucnu? Kolik?

Nemám děti, ale v budoucnu bych chtěla tři.

Vánoce jsou sice až za dlouho, ale co byste ráda našla pod stromečkem?

V tomto jsem skromná, takže kosmetiku ze Sephory a šperk z Pandory.

Dáváte si ráda předsevzetí?

Ano, každý rok. Nesnažím se zbavit nějakého zlozvyku, ale spíš si stanovím, co musím udělat či čemu se budu více věnovat.

Myslíte si, že máte smysl pro humor?

Myslím si, že ano. Rodina a přátelé mě považují za veselého člověka. Občas mě baví také ironie a troška černého humoru.

Doctor Strange

Sára Jankovičová, 8. T

Foto: naflimu.cz

Iv českých kinech jste měli od 29. října možnost zhlédnout film Doctor Strange. Jedná se o film z Marvelovské produkce.

Steven Strange je úspěšný neurochirurg, který srší sebevědomím vyšším, než je zdravo, a sarkasmus mu rozhodně není cizí.

Jednoho večera se mu stane vážná autonehoda, kterou jen zázrakem přežije. Je velmi vážně poraněný a jeho ruce mu pomalu vypovídají službu kvůli poškozeným nervům. Nemůže se ani pořádně najíst a ve vzduchu stále visí otázka, zda někdy bude moct pokračovat ve své chirurgické kariéře. Každého logicky na-

padne, že poškozené nervy jsou prostě poškozené nervy, tudíž už se s tím nic nedá udělat. Strange se s tím však smířit nedokáže.

Jednoho dne najde člověka, který měl podobný problém, ochrnul od pasu dolů. Ten Strange pošle na místo, kde ho prý vyléčí. Strange tomu samozřejmě nevěří, ale nakonec se na ono místo stejně vydá, protože již vyzkoušel všechny konvenční metody léčby.

Je v tom mnohem víc, než očekával a nakonec se jeho snaha vyléčit se zvrtné v mezidimenzionální souboj dobra se zlem.

Na film jsem se musela podí-

vat už jen kvůli tomu, že je od Marvelu, ale co jsem slyšela, všichni si ho vychvalovali. Já se k této skupině smrtelníků přidávám. Žánrově je film mnohem více fantasy než jiné filmy o superhrdinech.

Doctor Strange mě rozhodně nezklamal. Až po dvou hodinách, kdy film skončil, jsem konečně pořádně vydechla, stejně jako celý kinosál.

Za sebe musím říct, že Doctor Strange byl fantastický a můžu návštěvu tohoto filmu jen doporučit.

Básnění

Myška a hlemýžď Karolína Lavičková

Moje malá myš,
ta má doma skrýš.
To ten hlemýžď na zahradě,
myšlenky má na salátě.

Myška běhá po bytě,
chytá v koutě hlemýžďě.
Ale hlemýžď, ten jí utek
nebyl z toho dobrý skutek.

Malá myš Vilém Cupal

Malá myška myslela si,
že už se řádně umyla.
Byl to však tuze velký omyl,
prach se jí z kůže nesmyl.

Na ocásku trochu zůstal,
a tak myška vyběhla,
za ocáskem honila se,
prach se vířil a chytal znova,
stále ... zase ... a zase.

Letadla Alen Velič

Jaká jsou letadla?
Jsou velká a blýskavá.

Jaká jsou letadla? Slyšíte?!
Hlučnááá a hlasitááá.

Kde letadla spí?
V hangárech a na ranvejích.

A v samotné Praze, kdepak
spí?

Na velikém letišti – v alejích
ruzyňských.

Leonard Cohen

Sára Jankovičová, 8. T

Svět opustila 7. listopadu ohromná kanadská pěvecká legenda –

Leonard Norman Cohen.

Leonard se narodil 21. září 1934 v kanadském Montrealu.

Mnoho lidí to neví, ale Cohen nefungoval jen jako výborný

zpěvák, ale také jako romanopisec, spisovatel, básník, působil jako kreslíř a byl židovského původu. Jeho žánrem byl především folk nebo folk rock. Už během univerzitních studií roku 1956 vydal svou první sbírku básní. Vedle poezie vyšly Cohenovi také dva romány. První měl dobré

ohlasy, druhý se ale setkal s poněkud drsnou kritikou. Po vydání druhého románu v šedesátých letech se začal naplno věnovat hudbě. Cohenova hudební kariéra mnohonasobně překryla jeho původní spisovatelské činnosti. Po vstupu do „hudebního světa“ se však dále věnoval poezii.

Jeho písně bývají často citově a lyricky složité. Cizí mu nebyly ani metafory i jiné básnické prostředky, které ve svých hudebních dílech často využíval. Během své básnické i hudební kariéry získal Cohen mnoho ocenění (Grammy, Rock n Roll Hall of Fame). Je taky držitelem nejvyššího kanadského civilního vyznamenání Řád Kanady. Spolupracoval s dlouhou řadou osobností, například s Judy Collins, která jeho písně

Suzanne a Dress Rehearsal Rag vydala na Cohenovo přání ve svém albu In My Life z roku 1966. V jejím dalším albu se objevily další tři Cohenovy písně a sice Sisters Of Mercy, Priest a Hey, That 's No Way To Say Goodbye.

Píseň, kterou zná snad úplně každý a která Cohena hodně proslavila, je Hallelujah.

Letos, 28. července, zemřela Cohenova milovaná žena Ma-

rienne Lhlen a on v dopise na rozloučenou prohlásil: „Jsem připraven zemřít.“ Dalo by se tedy říct, že svou lásku následoval. Zemřel v krásném věku 82 let a příčina smrti zatím není v době psaní tohoto textu známa. Je to dle mého názoru velká tragédie, Cohen byl totiž výborný umělec a úžasný člověk. Žil dlouhý a krásný život a lidé si ho budou nadále vážit. Ovšem takového umělce už nikdo nenahradí.

Lichožrouti

Veronika Dytrychová, 6. A

Lichožrouti jsou nový film Pavla Šruta a Galiny Miklínové (podle knihy P. Šruta, kterou ilustrovala Galina Miklínová). Hlavní postavou je Lichožrout Hihlík. Zajímaví jsou lichožrouti především tím, že jedí ponožky. Ty liché.

Film začíná tím, že Hihlíkovi zemře dědeček Lamor a poslední, co mu řekne, je, ať najde svého strýčka Padreho.

Hihlík se vydá na cestu Prahou, až strýčka najde. Padre a jeho synové Ramses a Tulamor bydlí na půdě domu starého profesora Kadeřábka, jehož snem je chytit Lichožrouty, aby byl slavný. Hihlík začne žít u Padreho a s jeho bandou se chystají do prádelny na loupež ponožek.

V minulosti byla Padreho banda větší, ale pak se pohádal s Kudlou Dederonem, který

pak vzal část bandy a odešel s ní na opuštěný vrak, kde si začali říkat Kojoti. Kudla Dederon a jeho banda začínají krást celé páry!

Na loupeži ponožek se obě bandy setkají a Kojoti unesou Tulamora. Dokážou ho Padre a jeho banda zachránit? Jestli vás příběh zajímá, vydejte se do kina a na Lichožrouty se podívejte!

Sirotčinec slečny Peregrinové pro podivné děti

Emílie Bejčková, 5. E

V kinech jste už mohli spatřit řadu nových a vskutku zajímavých filmů, mezi něž patří např. Lichožrouti, Doctor Strange, Fantastická zvířata a kde je najít, Tajný život mazlíčků apod. V kinech jste mohli zhlédnout také nový film Tima Burtona, a to Sirotčinec slečny Peregrinové pro podivné děti. Mě samotnou film zaujal a moc se mi líbil a chtěla bych vám o něm něco říci, třeba něco ohledně děje, nebo i několik zajímavostí.

Děj

Film byl natočený na základě knihy Ransoma Riggse Sirotčinec slečny Peregrinové pro podivné děti. Hlavní postavou příběhu je Jacob Portman, kluk zaměstnaný v obyčejném supermarketu někde v Americe a žijící normální život. To však zkazí ošklivá tragédie, a to smrt

jeho dědečka. Ještě před svou smrtí však Jacobovi sdělí, že se musí dostat do onoho tajemného sirotčince, který je až někde ve Walesu. Onoho dne se Jacobovi vybaví dědečkovy povídky o netvorech a jiných hrůzách. Příjezd do Walesu změní celý jeho život. Co se stane a jak celý příběh dopadne, se musíte dozvědět sami, v kině.

Zajímavosti

Film měl do kin přijít až 29. prosince. Byl tam už 29. září.

Tim Burton se rozhodl natočit tenhle film na základě toho, že jako malý byl diskriminovaný ostatními dětmi a ty o něm říkaly, že je „podivný“, protože měl jiné záliby než ostatní. Nakonec je z něj jeden z nejznámějších a nejlepších filmových režisérů. Sám říká, že cítí k „podivným“ soucit.

Tvůrci filmového plakátu zabudovali do plakátu skrytý vtip. Původně má sirotčinec dvě okna, oni tam přidělali ještě jedno, a ve výsledku ještě s vlasy slečny Peregrinové to vypadá, jakoby se dům usmíval.

V scéně na mole při záběru na točící se kolotoč můžeme zahlédnout Tima Burtona.

V knize se smyčka sirotčince nachází v říjnu 1940, ve filmu v říjnu 1943.

Zabíjení ptáčků

Sergej Kuroedov, 9. P

Titulek možná děsivě vypadá, ale jde pouze o recenzi na knihu s možná trochu děsivým názvem *Jako zabít ptáčka*. Osobně řadím tuto knihu mezi kvalitní literaturu a ani nelituji toho, že jsem ji přečetl stejně jako asi i hodně dalších lidí, jelikož dostala Pulitzerovu cenu a v roce 2006 ji britští knihovníci zařadili na seznam knih, které by měl člověk přečíst před tím, než zemře.

Děj se odehrává v americkém Maycombu ve státě Alabama v třicátých letech. Tato kniha pojednává o událostech z dětství autorky, Harper Lee, která se nedaleko Maycombu narodila a vyrůstala. Harper Lee samozřejmě v dětství ptáčky nezabíjela, je to pouze metafora pro hřích. Mezi událostmi, které se v knize ode-

hrávají, je třeba soudní proces proti černochovi, kdy jsem váhal, není-li to spíše dětská literatura. Tento dějový úsek nabádá čtenáře upustit od rasismu a xenofobie, a přijmout to, že si každý jsme rovni, nehlédě na povolání, barvu pleti či národnost. Mé váhání překazil konec a dohledávání si informací. Právě díky psychologickému konci tato kniha tak uspěla. Jak už jsem řekl, řadím tuto ptáčko-zabíjející knihu mezi kvalitní knihy, jediné mínus pro mě, kromě občasných překlepů v překladu, bylo až přílišné kladení důrazu na náboženství, ale to se dá pominout vzhledem k roku, kdy byla kniha napsána. Rok po vydání byl natočen i film, který dostal tři Oscary.

Jakkoli je kniha dobrá, byla

také autorčina poslední. Truman Capote jí sice pomáhal napsat další díla, ale bohužel neúspěšně.

Kiwi

přestávka

Marek Kvaš
Daniel Pícl

1.

2.

Kiwi

KIWOŠ

KIWAĀK

Kam mizejí školní lavice? - 1. část

CRR

CRRR
CRRR

Přestávka!

$5+5+(2\cdot 8-5)$
 $5+8\cdot 25+5$
 $10\cdot 80-(10+5)$

...Jo ještě jsem Vám chtěl říct. V naší škole, jak jste si určitě všimli, se ztrácejí různé věci. Nevíte, kde jsou?

Nevíš, kam se ztrácejí ty věci?

Ne.

Hele ty dveře se samy otevřely!!!!

VRZ
SKŘÍP
GVAK

Jdeme se tam kouknout!

KLAP ZAMK

BUCH

No super, teď jsme tady zamčeni

NEĚ

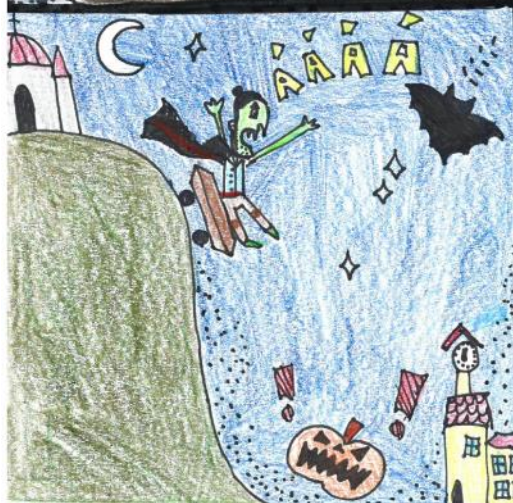
POKRAČOVÁNÍ PŘÍŠTĚ

Marek Kvaš

kreslí: Daniel Pícl

UPIŘÍ EXPRES

A NEB JAK SI ZLEPŠIT HALLOWEEN

THE END
(ZATÍM)

